

[Lindberg.]

byggeindustrien, tænker på at ville omskole arbejdsmænd til at tage del i byggearbejdet.

Jeg tror som sagt ikke, problemet er så stort, som det radikale venstre har villet gøre det til, men vi fra vor side er selvfølgelig villige til at gøre, hvad vi kan, for i den udstrækning, det er muligt, at hjælpe på disse forhold.

Jeg vil dog gerne understrege, at man skal være noget forsigtig. Vi må ikke glemme, at dansk industri og håndværk i virkeligheden har været i stand til at konkurrere ikke alene her i de nordiske lande, men også derudover, netop i kraft af, at vi her i Danmark har en særlig oplæring. Vi har været bekendt for at have virkelig dygtige arbejdere i kraft af den lærlingelov og den lærlingeuddannelse, vi har. Man skal passe på ikke at gå for langt den anden vej, så man modvirker den fortsatte udvikling på dette område, og det vil man komme til, hvis man gør industri og håndværk til noget, man kan gå ind til lige fra gaden uden at have lært faget; så kan vi nemt komme i den situation, at der ikke bliver ret mange unge mennesker, der ønsker at gå i lære. Jeg mener, det ville blive til skade for dansk håndværk og industri, hvis udviklingen gik den vej. Der er allerede, i hvert tilfælde indenfor byggeindustrien, visse tendenser til, at man ikke kan få det ønskede antal lærlinge, og det må man også tage i betragtning, når man skal drøfte spørgsmålet om de ufaglærtes overgang til de faglærtes område.

Mit parti vil som sagt gerne være med til at gøre, hvad der kan gøres på dette område, men vi mener, at den arbejdsmarkedskommission, som den højtærede arbejdsminister nu har nedsat, er den rette til at røgte denne opgave sammen med alle de øvrige opgaver, kommissionen har fået overdraget.

Jeg går så over til det andet spørgsmål, nemlig spørgsmålet om opsigelsesfrister for arbejdere. Jeg vil gerne takke det radikale venstre, fordi man har rejst dette problem. Mit parti og arbejderne er overordentlig interesseret i, at der på de områder, hvor det nu engang kan lade sig gøre, indføres opsigelsesfrister, som kan medføre større tryk for arbejderne. Men jeg vil pege på, at man i øjeblikket er midt i overenskomstforhandlingerne, hvor netop de forbund, hvor man mener det er aktuelt, har rejst spørgsmålet om i overenskomsterne at få indført bestemmelser om opsigelsesfrister, og det ville vel være rimeligt at lade disse forhandlinger finde sted i ro for at se, om der nu er nogen mulighed for, at parterne kan for-

handle sig frem til en ordning på dette område. Jeg gør opmærksom på, at man i forvejen på en række områder har opsigelsesfrister; de er ganske vist ret kortvarige, men det er altså ikke noget nyt. Vi prøver i den foreliggende situation at få udvidet disse områder og at få længere frister end hidtil; men såfremt man ikke ved de nu pågående forhandlinger når frem til en løsning af dette spørgsmål, mener vi, at også dette spørgsmål kan tages op af arbejdsmarkedskommissionen.

Mine udtalelser her skulle altså gå ud på at anbefale det radikale venstre at fralade sit forslag og være med til at henvise disse problemer til drøftelse i den af den højtærede arbejdsminister nedsatte arbejdsmarkedskommission.

Harald Nielsen: De problemer, det foreliggende lovforslag tager sigte på, er problemer, hvis rette løsning vi alle må være stærkt interesseret i, og jeg synes ikke, at den ærede ordfører for det socialdemokratiske parti har ret, når han vil gøre disse problemer til noget, som ikke betyder så forfærdelig meget.

Det parti, jeg tilhører, har tidligere, bl. a. ved funktionærlovens behandling, gjort opmærksom på det hensigtsmæssige i, at der sikres arbejderne en fastere tilknytning til virksomhederne, ligesom vi pegede på betydningen af at skabe større bevægelighed i beskæftigelsen.

I forrige rigdsagssamling fremsatte det radikale venstre et forslag, som imidlertid ikke nåede at blive behandlet, hvori der ligefrem i lovparagraffer var fastsat en længere opsigelsesfrist for arbejderne, graderet efter den tid, de havde været ansat i virksomheden. Nu indskrænker man sig til at foreslå nedsættelse af en kommission, der skal undersøge problemet, og det må vel tages som udtryk for, at man erkender, at spørgsmålet kræver en nøjere undersøgelse, før man skrider til dets løsning. Det er sikkert også rigtigt. Ser man f. eks. på spørgsmålet om en længere opsigelsesfrist for arbejderne, kommer man næppe udenom; at en sådan forpligtelse i nogen måde — det kan vel ikke gælde helt ud — må være gensidig, således at forstå, at arbejdsgiverne også bør have sikkerhed for, at arbejderne ikke kan forlade virksomheden helt uden varsel; og den større forpligtelse, der med en længere opsigelsesfrist pålægges arbejdsgiverne, bør vel også medføre, at man fuldt ud anerkender deres ret til selv at vælge deres folk. Som det nu er, er arbejdsgiveren ofte bundet til at antage de folk, der står